

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 *listopada 2012 r.*

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Irena Mazurek (spr.)
	Sędziowie:	SSA Janina Czyż SSA Alicja Podczaska
	Protokolant	st.sekr.sądowy Małgorzata Leniar

po rozpoznaniu w dniu 7 *listopada 2012 r.*

na rozprawie

sprawy wniosku **A. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Przemyślu**

z dnia 28 *maja 2012 r.* sygn. akt **III U 162/12**

oddala apelację

Sygn. akt III AUa 762/12

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 7 listopada 2012 r.

Decyzją z dnia 26 stycznia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy A. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, dochodzonego wnioskiem z dnia 22 listopada 2011 r. w trybie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Powołując w podstawie prawnej decyzji art. 12 w/w ustawy, organ rentowy stwierdził, że wnioskodawca nie spełnia zasadniczej przesłanki nabycia prawa do dochodzonego świadczenia, skoro - w świetle orzeczenia Komisji Lekarskiej Zakładu z dnia 20 stycznia 2012 r. - jest zdolny do pracy.

Wnioskodawca A. K. odwołał się od decyzji ZUS do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu.

W odwołaniu z dnia 9 lutego 2012 r. wnioskodawca wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez potwierdzenie jego uprawnienia do dochodzonego świadczenia rentowego, zarzucił organowi rentowemu błąd w ustaleniach faktycznych dotyczących oceny stanu jego zdrowia jako stanu nie sięgającego granic niezdolności do pracy. Podając w uzasadnieniu odwołania, na jakie schorzenia cierpi i jakie w związku z nimi występują u niego dolegliwości, odwołujący stwierdzał, że wbrew stanowisku ZUS upośledzają one w sposób istotny jego zdolność do wykonywania zatrudnienia.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 24 lutego 2010 r. pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., wniósł o oddalenie żądania wnioskodawcy, z tego samego względu, który legł u podstaw zaskarżonej decyzji. Jednocześnie w uzupełnieniu postawy prawnej przyjętego rozstrzygnięcia organ rentowy wskazywał na treść art.57 ustawy emerytalno-rentowej.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu, po rozpoznaniu odwołania wnioskodawcy A. K., wyrokiem z dnia 28 maja 2012 r. (sygn. akt III U 162/12) oddalił odwołanie.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca A. K. ur. (...) wykonujący ostatnio pracę kierowcy-operatora, wystąpił w dniu 22 listopada 2011 r. z wnioskiem do ZUS o ustalenie prawa do renty, co skutkowało odmowną – zaskarżoną w niniejszym postępowaniu - decyzją organu rentowego z dnia 26 stycznia 2012 r., opartą na orzeczeniach: lekarza orzecznika ZUS z dnia 3 stycznia 2012 r. (poprzedzonym opinią lekarza konsultanta reumatologa z dnia 23 grudnia 2011 r.) i Komisji Lekarskiej Zakładu z dnia 20 stycznia 2012 r., zgodnie uznających wnioskodawcę za zdolnego do pracy. Przeprowadzony w postępowaniu sądowym dowód z łącznej biegłych lekarzy: reumatologa, kardiologa i urologa będącego jednocześnie specjalistą z zakresu medycyny pracy, mający na celu weryfikację dotychczasowej oceny stanu zdrowia odwołującego z postępowania administracyjnego – pozwolił z kolei Sądowi Okręgowemu w Przemyślu na poczynienie w sprawie zasadniczego ustalenia o zachowaniu przez wnioskodawcę zdolności do wykonywania zatrudnienia zgodnego z poziomem posiadanych kwalifikacji zawodowych. Jak podkreślił bowiem Sąd Okręgowy - opierając się w tym względzie w zupełności na wyżej powołanej opinii biegłych (uznając tym samym dowód ten za w pełni miarodajny, przy podkreśleniu zarówno fachowości biegłych, zupełności ich opinii a także wyjątkowo zgodnej oceny stanu zdrowia odwołującego w całym toku postępowania przez specjalistów z zakresu medycyny), choć u wnioskodawcy występuje nieomogą bólowa kręgosłupa lędźwiowego na tle choroby zwyrodnieniowej, choroba zwyrodnieniowa stawów kolanowych, nadciśnienie tętnicze oraz stan po operacji wodniaka jądra prawego(luty 2011 r.), to jednak w aktualnym stopniu zaawansowania tych schorzeń nie upośledzają one w istotny sposób sprawności organizmu wnioskodawcy, stanowiąc tym samym o możliwości wykonywania przez niego pracy w zawodzie kierowcy – operatora. Przede wszystkim bowiem narząd ruchu jest w pełni wydolny i brak jest objawów ubytkowych, występująca choroba zwyrodnieniowa jest w fazie początkowej, pomimo występującego nadciśnienie tętniczego wnioskodawca jest wydolny krążeniowo (nigdy też z przyczyn kardiologicznych nie był hospitalizowany), zaś przebyta operacja wodniaka jądra nie doprowadziła do jakiegokolwiek upośledzenia funkcji ustroju. W świetle zaś powyższego ustalenia o zdolności do pracy wnioskodawcy, Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu uznał odwołanie A. K. za nieuzasadnione, a zaskarżoną decyzję ZUS za trafną i odpowiadającą prawu, z uwagi na nie wystąpienie po stronie wnioskodawcy określonej w art. 57 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) zasadniczej przesłanki nabycia prawa do dochodzonego świadczenia rentowego.

W podstawie prawnej wyroku powołany także został art. 477¹⁴ § 1 kpc.

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu z dnia 28 maja 2012 r. zaskarżony został przez wnioskodawcę A. K..

W lapidarnej co do swej treści apelacji z dnia 12 czerwca 2012 r. (v. k. 34) wnioskodawca wnosząc – jak należy ostatecznie wywieść z treści złożonego środka odwoławczego - o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez potwierdzenie jego uprawnienia do dochodzonego świadczenia rentowego zarzucił, że wbrew stanowisku Sądu I instancji jego stan zdrowia uniemożliwia wykonywanie pracy w zawodzie kierowcy – operatora, z uwagi na występujące dolegliwości zarówno ze strony narządu ruchu jak i układu krwionośnego, które się wciąż nasilają.

Pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji wnioskodawcy (v. e-protokół 00:07:59 – oświadczenie pełnomocnika ZUS złożone na rozprawie apelacyjnej).

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, rozpoznając apelację wnioskodawcy A. K. zważył, co następuje:

Apelacja jest nieuzasadniona i jako taka podlega oddaleniu.

Wyrok bowiem Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu z dnia 28 maja 2012 r. jest – w ocenie tut. Sądu - wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu, zaś w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie występują jakiegokolwiek przesłanki zaskarżenia mogące wyrok ten wzruszyć, w szczególności te, które Sąd II instancji ma na uwadze z urzędu (art. 378 § 1 kpc).

Przed wszystkim, już na wstępie stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy w Przemyślu przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy wnioskodawca A. K. w aktualnym stanie zdrowia jest choćby częściowo niezdolny do pracy. Dokonana zaś przez ten Sąd ocena dowodów nie jest oceną dowolną, ale mieszczącą się w granicach oceny swobodnej o jakiej stanowi art. 233 § 1 k.p.c. mający swe pełne zastosowanie, także do oceny dowodu z opinii biegłych, na których to dowodzie osobowym oparł się Sąd I instancji w swoim rozstrzygnięciu. Sąd Okręgowy w Przemyślu dzieląc bowiem konkluzję łącznej opinii biegłych lekarzy: reumatologa, kardiologa i urologa będącego jednocześnie specjalistą z zakresu medycyny pracy o braku podstaw do uznania odwołującego za osobę choćby częściowo niezdolną do pracy, miał na względzie te wszystkie wypracowane w orzecznictwie sądowym kryteria oceny tego dowodu, które przemawiają za przyjęciem jego miarodajności (bliżej o tych kryteriach w orzeczeniach Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 1990 r. I PR 148/90 OSP 1991 nr 11-12, poz. 300, 14 września 1995 r. II URN 31/95 OSNAP 1996 r., nr 7, poz. 103, czy z dnia 7 listopada 2000r. I CKN 1170/98-OSNC 2001/4/64). I tak już na wstępie zauważyć przyjdzie, że biegli dysponowali wiadomościami specjalistycznymi, niezbędnymi do stwierdzenia okoliczności mających istotne znaczenie dla sprawy (dobór biegłych lekarzy uwzględniał wszystkie zasadnicze występujące u skarżącego schorzenia), a z kolei wydanie opinii poprzedzone zostało analizą dokumentacji medycznej wnioskodawcy – w tym wyników jego badań specjalistycznych - oraz przeprowadzonym z nim wywiadem i jego badaniem przedmiotowym. Biegli nadto w wyczerpujący sposób uzasadnili swoje stanowisko o zachowaniu przez odwołującego zdolności do pracy, poprzez stwierdzenie, że pomimo występującej u niego niedomogi bólowej kręgosłupa lędźwiowego i zwyrodnienia stawów kolanowych, narząd ruchu jest w pełni wydolny, podobnie jak układ krążenia pomimo istnienia nadeśnienia tętniczego, a z kolei operacja wodniaka jądra prawego nie doprowadziła również w żadnym stopniu do upośledzenia funkcji ustroju. Za uznaniem miarodajności omawianego dowodu z opinii biegłych przemawiał także fakt wyjątkowej jednomyślności oceny stanu zdrowia wnioskodawcy zarówno z postępowania administracyjnego jak i sądowego (łącznie przecież aż 8 lekarzy nie uznało A. K. za osobę choćby częściowo niezdolną do pracy, a zauważyć w tym względzie dodatkowo przyjdzie, że w uprzednim postępowaniu rentowym jakie toczyło się na skutek wniosku z dnia 21 stycznia 2011 r. podobne stanowisko o braku niezdolności do pracy odwołującego wyraziło również 7 lekarzy). Przy dodatkowym więc braku jakichkolwiek zarzutów skarżącego do treści omawianej opinii biegłych (pomimo jej doręczenia z zakreśleniem 7 dniowego

terminu do wniesienia ewentualnych zastrzeżeń – v. k. 16 i 17), Sąd I instancji miał pełne podstawy do poczynienia w sprawie zasadniczego ustalenia o zachowanej zdolności do pracy A. K.. Wszystko to razem – przy braku dalszych jakichkolwiek zarzutów merytorycznych skarżącego do dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów (opinii biegłych) w postępowaniu apelacyjnym - prowadzić musiało do podzielenia w postępowaniu odwoławczym zasadniczego ustalenia Sądu I instancji o zdolności do pracy A. K., a to z kolei przekłada się na pełną akceptację oceny prawnej tego Sądu o nie spełnieniu przez odwołującego zasadniczej przesłanki nabycia prawa do dochodzonego świadczenia rentowego przewidzianej w art. 57 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Z tych wszystkich więc wyżej naprowadzonych względów i na podstawie art. 385 kpc orzeczono jak w sentencji.

Zarządzenie:

(...)

(...)

(...)